

Maar ook de Joden hebben hun blikken op Palestina gericht. Hier is hun land hun "te hùle", het land dat God aan Abraham, Isaac en Jacob gegeven had te zullen geven; het land vloeiende van melk en honing.

In Engeland heeft men reeds het plan gevormd, om na de zeker te verwachten overwinning, Palestina tot een bufferstaat te maken. Het moet dan een nieuw koninkrijk Juda worden met Jeruzalem tot hoofdstad, wiens koning dan, evenals de nieuwe Sultan van Egypte, zijn bevelen van uit Londen ontvangen moet. Maar de Zionisten zijn hierop niet ingegaan. Het orgaan der Zionisten, de *Judische Rundschau*, verklaarde, dat zulke fantasieën niet in het hoofd van verstandige menschen kunnen opkomen. Het schijnt zelfs, dat de Zionisten van oordeel zijn, dat de wederopstanding van den Joodschen volkstaat alleen door Turkije kan bevorderd worden.

Wat daarvan zij, naar alle waarschijnlijkheid zullen vele Joden na den oorlog zich naar Palestina begeven. Niet uit West-Europa, maar uit Rusland zal het nakroost van Abraham begeeren naar Palestina uit te wijken. De Poolse en Russische Joden hebben in dezen oorlog ontzettend geleden. In een Joodsch blad wordt een overzicht gegeven van hetgeen de Joden in Rusland in zes maanden van den oorlog hebben geleden en dit zegt o.a.: "Duizenden onschuldige Joden zijn ter dood veroordeeld; tien duizenden uit hun geboorteplaats verjaagd; talrijke moorden hebben plaats gevonden. . . . En in al dien tijd vloot het bloed der Joden dagelijks in stroomen op de slagvelden. Honderden en duizenden Joden hebben al hun have verloren, daar zij in het midden woonden van de tegen elkaar staande legers".

Het is dus wel te denken, dat de Joden na den oorlog Rusland in grooten getale den rug zullen toekeren, en dat bij hen de leus van het Zionisme: "terug naar Palestina", weerklink vinden zal. Opmerkelijk is het daarom, dat juist in dezen tijd uit Jeruzalem gemeld wordt, dat Turkije het emigreren van Joden in Palestina niet langer belemmert. Iedere Jood kan zich in het heilige land vestigen.

Ook is in dit verband de verklaring merkwaardig, welke de president van het Turksche parlement op 3 Oct. 1915 aflegde, en die aldus luidt: "Na de herstelling der verbinding van Konstantinopel met Duitschland, die door de hulp van Bulgarije in korten tijd verzekerd werd, zullen onze legers hun opdracht beter kunnen uitvoeren. Deze bestaat in de veiligheid van Konstantinopel en van de zee-ingen. De gewichtigste gebeurtenis van dezen krijg is, dat van de Noordzee tot aan den Indischen Oceaan één machtige muur wordt gevormd. . . . Men ziet hieruit, dat Palestina voor de toekomst groote betekenis krijgen zal. Tot nu toe was het land zoo goed als geïsoleerd, slechts door een stoomvaartlijn heeft het deel aan het wereldverkeer. Het heeft ook geen bruikbare verkeerswegen. Maar het kan zijn, dat het in het midden van het groote wereldverkeer wordt gezet. Spoorwegen zullen het met Egypte en de Perzische golf en met Europa verbinden. Daardoor wordt het land des te begeerlijker voor hen, die in Rusland zoo onuitsprekelijk veel hebben geleden."

WINCKEL.

Voor Kinderen.

OM EEN PENNING.

VII.
KWEILING.

In het verbeterhuis poogde men Bertus aan te werken en geregeld leven te geven. Hij moest op een bepaald uur op of te bed en des daags veld- en tuinwerk verrichten of ook wel hout kloven, kolen aandragen, enz.

Dit alles nu kon Bertus niet met wat goeden wil zeer wel doen, doch juist die wil ontbrak. Hij was zoo gewoon aan een ongeregelde leven en het springen van den hak op den tak, aan twaalf ambachten en dertien ongelukken, dat hij zich maar niet voegen kon in een leven van geregelde werkzaamheid in 't een of ander bepaald vak.

Op een middag werkte Bertus in een bosch, waar hout werd gekapt. Hij had er reeds lang aan gedacht te ontvluchten, en vond nu de kans schoon. Er waren maar twee wachtsters, en die zouden hem, dacht hij, niet zoo dadelijk missen. Intusschen kon hij zich dan wel uit de voeten maken.

Staanste achter een dikken boom stak Bertus zijn spade in den grond, en wierp zich toen plat ter aarde. Hij kroop voort, tot hij een dicht begroeide plek bereikte. Toen stond hij op en klom vlug als een kat in een eikeboom, waar hij zich tusschen het dichte loof gemakkelijk verbergen kon. Denklijk was zijn plan daar te wachten tot het gunstig oogenblik zou gekomen zijn om verder te vluchten.

Geen der bewakers had gezien wat Bertus deed. Toch was hij niet onopgemerkt gebleven. Een zijner medegevangenen had hem gadeslagen en ook gezien waar hij bleef. Deze man nu haatte Bertus, die meermalen den spoor met hem had gedreven. Thans kon hij zich wreken, en hij deed het. Zoodra mogelijk liep hij naar een der bewakers, vertelde hem dat Bertus gevlucht was en waar hij was verdwenen. Oogenblikkelijk werd met de trompet een teeken gegeven, en weldra begon de nasporing. Met allen ijver werd het bosch doorzocht. Het duurde niet lang of de vluchteling was ontdekt. De wachtsters schreeuwden hem toe naar beneden te komen, en toen Bertus weinig lust hiertoe betoonde, dreigden zij op hem te schieten. Of nu Bertus verschrikte toen hij van schieten hoorde, dan wel uit een andere oorzaak, zeker is, dat plotseling uit de hoogte een angstige gil werd gehoord, en 't volgend oogenblik zagen uit den boom op den grond ploffen. Dat was Bertus. Met een zwaren smak kwam hij terecht op een omgehooien boom en bleef roerloos liggen. Toen de wachtsters hem opnamen was het leven reeds geweken. De hoogte val had hem gedood.

Zoo bleven mettertijd, daar Fris niet terugkwam, nog slechts twee kinderen over; de beide meisjes. Op kosten van het dorp werden zij bij gegoede en eerlijke lieden onder dak gebracht, en kregen nu zeker een betere opvoeding dan ze thuis ooit zouden gehad hebben. De burgemeester beroemde zich nog lang daarna er op, dat aan zijn wijsheid en volhouden te danken was, dat zulk een gezin van boeven voor goed onschadelijk was gemaakt.

Acht jaren waren voorbijgegaan. Zachties aan maar gestadig had Wouter de Regt zijn welvaart zien toenemen. Hij had zijn akkers vergroot; de opbrengst was toegenomen. Ook van hem kon men zeggen: zijn vee is in menigte uitgebroken in het land. Hij zelf was nog altijd de bestendige, zorgzame man, die met zijn tijd

meeding en met alle tijden zijn voordeel wist te doen. Al nam zijn lichaam in omvang toe, toch behield hij zijn gewoonte om zich naar alles te bukken, wat hij onbeheerd op den weg vond liggen, als hij maar meende dat het nog ergens voor te gebruiken was. Krachtiger dan ooit bestreed hij luiheid en lichtzinnigheid, maar vaster ook dan ooit waren eigengerechtigheid, hoogmoed en onverschilligheid jegens Gods Woord in zijn hart geworteld.

Doch kwade tijden waren voor hem komende, dagen welke den bedaren, zelfgenoegzamen man de rust dreigden te rooven.

Op een morgen vond onze burgemeester, toen hij in zijn tuin kwam, waar hij een kleine kweekerij had aangelegd, de jonge boompjes en planten geheel vernield. Dat moest in den nacht gebeurd zijn, want den vorigen avond was alles nog in orde. De knechts gingen vroeg naar huis, en hadden ook geen reden zoiets te doen. Hier moesten vreemde indringers uit louter vernielzucht aan het werk zijn geweest, maar wie en waarom?

Eer men nog op die vraag antwoord had, gebeurde er iets van gelijken aard. Men vond de ontkiemende zaden van het winterkoren vertrap, lijlikbaar uit louter moedwil. Nu werd het toch wat al te erg. Den veldwachter werd opgedragen streng toe te zien. Bovendien huurde De Regt een paar mannen om des nachts in zijn tuin te waken. Een week lang bleef het nu rustig. Of dit was wegens de wakers of wijl de indringer er genoeg van had, viel moeilijk uit te maken. In elk geval besloot men het nu eens weer zonder bewaking te beproeven. Doch reeds twee dagen later bleek, hoe dit minder voorzichtig was geweest. Immers op een morgen bevond men, hoe een groot deel van de boomvruchten was weggekapte, en vele bessenstruiken en aardbeienplanten waren vernield. 't Verlies was groot, maar nog groter de woede van den bestelene. Hij besloot, het kotte wat het wilde, den roover en vernielers in handen te krijgen. Maar hoe?

Dat was eer gevraagd, dan gezegd. Men had hier ongetwijfeld te doen met een vermetelen vijand, die nog meer uit wantrouwen dan uit begeerlijkheid scheen te handelen. Kort daarop had er een weer iets plaats. Op een nacht hoorde de burgemeester, die in den laatsten tijd zeer onrustig aliep, duidelijk dat er op zolder gelopen werd. Haastig stond hij op, riep zijn oadaten zoon, en ging met dezen de zoldertrap op. Zij kwamen nog juist bij tijds om te bespeuren, hoe iemand die een brandend lantaarntje droeg, door een zolderluik verdween. Toen vader en zoon het bereikten, stond het nog open, doch het was onmogelijk in den stikdonkeren tuin iets te ontdekken. Wel werd zoodra mogelijk heel de omtrek doorzocht, doch ook nu viel van den inbreker geen spoor te ontdekken.

Gelijk te begrijpen is, verwekten al deze dingen in het huijgezin van den burgemeester niet geringe ontsteltenis; allermeest bij hem zelf. Niemand gevoelde zich meer veilig, bij nacht zoomin als bij dag. Elk oogenblik kon de geheimzinnige, verborgene vijand zich weer vertoonen.

De heer des huizes kon van onrust des nachts niet slapen. Hij gevoelde zich gejaagd en onrustig, zoodat het hem zelfs moeilijk viel zijn gewone dagtaak te verrichten. Zoo kon het toch niet voortgaan.

Ten einde raad